

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1366/2564

พนักงานอัยการจังหวัดโจทก์ นางสาว พ. กับพวกผู้ร้อง นาย พ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 283 ทวิ, ป.อ. มาตรา 317, ป.อ. มาตรา 76, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.อ. มาตรา 3

ย่อ / หลักกฎหมาย

ข้อเท็จจริงไม่ได้ความว่าจำเลยคบคิดกับพวกที่จะกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 ทั้งขณะพวกของจำเลยผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 จำเลยไม่ได้มีส่วนร่วมในเหตุการณ์และมิได้ร่วมกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 ถือไม่ได้ว่าจำเลยเป็นตำรวจกระทำความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี อันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิง แต่การที่จำเลยพาผู้เสียหายที่ 2 ไปให้พวกของจำเลยกระทำชำเรา และมีได้ช่วยเหลือผู้เสียหายที่ 2 หรือห้ามปรามพวกของจำเลยเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในการที่พวกของจำเลยผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 ก่อนกระทำความผิด จำเลยจึงเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิด ศาลลงโทษฐานเป็นผู้สนับสนุนได้ เพราะโทษเบากว่าความผิดฐานเป็นตัวการ และข้อแตกต่างดังกล่าวมิใช่ข้อสาระสำคัญทั้งจำเลยมิได้หลงต่อสู้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และ 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 277, 283 ทวิ, 317 และนับโทษของจำเลยต่อจากโทษของจำเลยที่ 2 ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 1844/2561 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ 2 ในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ระหว่างพิจารณานางสาว พ. ในฐานะส่วนตัวและในฐานะผู้แทนโดยชอบธรรมของเด็กหญิง พ. ผู้เสียหายที่ 2 ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนความเสียหายต่อชื่อเสียงเป็นเงิน 150,000 บาท แก่ผู้ร้องที่ 1 และค่าสินไหมทดแทนความเสียหายต่อร่างกาย เสรีภาพ และชื่อเสียง เป็นเงิน 200,000 บาท แก่ผู้ร้องที่ 2 พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันกระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสี่ ประกอบมาตรา 86, 283 ทวิ วรรคสอง, 317 วรรคสาม ประกอบมาตรา 83 ขณะกระทำความผิดจำเลยอายุ 18 ปีเศษ เห็นสมควรลดมาตราส่วนโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานเป็นผู้สนับสนุนการร่วมกันกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี อันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิง และฐานร่วมกันพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานเป็นผู้สนับสนุนการร่วมกันกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี อันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิงซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ประกอบมาตรา 53 จำคุก 22 ปี 2 เดือน 20 วัน ฐานร่วมกันพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากผู้ปกครองเพื่อการอนาจาร จำคุก 3 ปี 4 เดือน ทางนำสืบของจำเลยเป็นการให้ความรู้แก่ศาล

อันเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสี่ตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานเป็นผู้สนับสนุนการร่วมกันกระทำความชั่วร้ายเด็กอายุยังไม่เกิน
สิบห้าปี อันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิง คงจำคุก 16 ปี 8 เดือน ฐานร่วมกันพรากเด็กอายุยังไม่
เกินสิบห้าปีไปเสียจากผู้ปกครองเพื่อการอนาจาร คงจำคุก 2 ปี 6 เดือน รวมจำคุก 18 ปี 14 เดือน
นับโทษจำคุกจำเลยต่อจากโทษจำคุกในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 4145/2561 ของศาลชั้นต้น ให้
จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องที่ 1 เป็นเงิน 100,000 บาท แก่ผู้ร้องที่ 2 เป็นเงิน 200,000
บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 26 ธันวาคม 2560 เป็นต้นไปจนกว่าจะ
ชำระเสร็จค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาแก้เป็นว่า
จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสี่, 283 ทวิ วรรคสอง, 317
วรรคสาม ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุก
กรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันกระทำความชั่วร้ายเด็ก
อายุยังไม่เกินสิบห้าปี อันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิง และฐานร่วมกันพาเด็กอายุยังไม่เกิน
สิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษ
ฐานร่วมกันกระทำความชั่วร้ายเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี อันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิงซึ่งเป็น
กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 และฐานร่วมกันพรากเด็ก
อายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากผู้ปกครองเพื่อการอนาจาร ส่วนโทษและนอกจากที่แก้ให้
เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยฎีกา ศาลฎีกา
วินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้ฎีกาโต้แย้งกันรับฟังยุติเป็นเบื้องต้นว่า เด็กหญิง พ. ผู้เสียหายที่
2 เกิดเมื่อวันที่ 24 กันยายน 2547 เป็นบุตรของนางสาว พ. ผู้ร้องที่ 1 อยู่ในความปกครองของนาย
ผ. ผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นตาของผู้เสียหายที่ 2 ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 2 อายุ 13 ปีเศษ เมื่อวันที่
26 ธันวาคม 2560 เวลาประมาณ 22 นาฬิกา จำเลย นาย ว. และนาย ต. ขับรถจักรยานยนต์ไปรับ
ผู้เสียหายที่ 2 เด็กหญิง ป. และเด็กหญิง ม. ไปที่เล่าเปิด เมื่อไปถึงผู้เสียหายที่ 2 เดินตามเด็กหญิง
ป. และเด็กหญิง ม. ไปเข้าห้องน้ำในห้องนอนที่เกิดเหตุ ต่อมาพวกของจำเลยไม่ยอมให้ผู้เสียหายที่
2 ออกจากห้อง จากนั้นนาย ณ. กับพวกรวม 6 คน ร่วมกันกระทำความชั่วร้ายผู้เสียหายที่ 2 ด้วยกันอันมี
ลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิง คดีนี้ในความผิดฐานร่วมกันพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสีย
จากผู้ปกครองเพื่อการอนาจาร ศาลชั้นต้นลงโทษจำคุกจำเลย 2 ปี 6 เดือน ศาลอุทธรณ์ภาค 7
พิพากษายืน เป็นการลงโทษจำคุกจำเลยในกระทงนี้ไม่เกินห้าปีจึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาใน
ปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ที่จำเลย
ฎีกาว่า พยานหลักฐานของโจทก์ยังมีข้อพิรุธอยู่หลายประการไม่อาจรับฟังลงโทษจำเลยใน
ความผิดฐานนี้ได้ นั้น เป็นการฎีกาโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์ภาค
7 จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทกฎหมายดังกล่าว ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย
คงมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยกระทำความผิดฐานร่วมกันกระทำความชั่วร้ายเด็ก
อายุยังไม่เกินสิบห้าปี อันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิง และฐานร่วมกันพาเด็กอายุยังไม่เกิน
สิบห้าปีไปเพื่อการอนาจารตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 หรือไม่ เห็นว่า โจทก์มีผู้เสียหายที่ 2
มาเบิกความว่า วันเกิดเหตุเวลาประมาณ 22 นาฬิกา นาย ว. ขับรถจักรยานยนต์มีจำเลยนั่ง
ซ้อนท้าย และนาย ต. ขับรถจักรยานยนต์อีกคันไปรับผู้เสียหายที่ 2 เด็กหญิง ป. และเด็กหญิง ม.
ไปที่เล่าเปิดที่เกิดเหตุเมื่อไปถึงที่เกิดเหตุผู้เสียหายที่ 2 เดินตามเด็กหญิง ป. และเด็กหญิง ม. ไปเข้า
ห้องน้ำซึ่งอยู่ในห้องนอน พบชายหลายคนนอนเล่นโทรศัพท์อยู่ในห้องนอน ขณะที่ผู้เสียหายที่ 2

กำลังจะเดินตามเด็กหญิง ป. และเด็กหญิง ม. ออกไปจากห้อง มีชายคนหนึ่งเดินมาขวางและล็อกประตูห้อง และจับมือผู้เสียหายที่ 2 ไปที่เตียงนอน ผลักผู้เสียหายที่ 2 นอนลงบนเตียงแล้วกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 โดยใช้อวัยวะเพศของชายคนดังกล่าวใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหายที่ 2 ผู้เสียหายที่ 2 ชัดขึ้นและร้องขอความช่วยเหลือ จากนั้นนาย ณ. กับชายอีก 4 คน ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 ขณะที่ผู้เสียหายที่ 2 เดินออกจากห้องพบจำเลย นาย ว. เด็กหญิง ป. และเด็กหญิง ม. นั่งผิงไฟอยู่ห่างจากห้องที่เกิดเหตุประมาณ 5 ถึง 6 ก้าว รุ่งเช้า นาย ณ. ขับรถจักรยานยนต์ไปส่งผู้เสียหายที่ 2 เด็กหญิง ป. และเด็กหญิง ม. ที่บ้านของเด็กหญิง ป. ผู้เสียหายที่ 1 เบิกความว่าผู้เสียหายที่ 1 ทราบเหตุคดีนี้จากหลานชายจึงเรียกผู้เสียหายที่ 2 มาสอบถามได้ความว่าวันเกิดเหตุเด็กหญิง ป. และเด็กหญิง ม. ขวนผู้เสียหายที่ 2 ไปกินหมูกระทะแล้วพากันไปที่เกิดเหตุ มีผู้ชายอยู่ในที่เกิดเหตุประมาณ 5 คน ผู้เสียหายที่ 2 ถูกชายหลายคนผลัดเปลี่ยนกันกระทำชำเรา ผู้เสียหายที่ 2 ชัดขึ้นและร้องขอความช่วยเหลือแต่ไม่มีใครช่วยผู้เสียหายที่ 1 จึงพาผู้เสียหายที่ 2 ไปแจ้งความดำเนินคดีจำเลยกับพวก เห็นว่า ผู้เสียหายทั้งสองเบิกความสอดคล้องตรงกัน โดยเฉพาะผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นประจักษ์พยานเบิกความตรงกับที่เคยให้การในชั้นสอบสวน ซึ่งเป็นการให้การต่อพนักงานสอบสวนต่อหน้าพนักงานอัยการและนักจิตวิทยา ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 2 เป็นเด็กอายุเพียง 13 ปีเศษ ไม่เคยรู้จักหรือมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อน จึงไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่าผู้เสียหายที่ 2 จะเบิกความใส่ร้ายปรักปรำจำเลย เชื่อว่าผู้เสียหายที่ 2 เบิกความไปตามความเป็นจริงและน่าเชื่อถือ ที่จำเลยนำสืบว่าวันเกิดเหตุ นาย ว. ขวนจำเลยไปกินเหล้าที่บ้านเพื่อนของนาย ว. อยู่บริเวณใกล้เคียง แต่นาย ว. ไม่รู้จักทางจึงให้จำเลยนั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ไปด้วยกันเพื่อบอกทาง ระหว่างทางพบนาย ต. ขับรถจักรยานยนต์ผ่านมา นาย ว. ชักชวนนาย ต. ให้ขับรถติดตามไปกินเหล้าด้วยกัน โดยมีนาย ว. มาเบิกความสนับสนุน นับว่ามีข้อพิรุธและขัดต่อเหตุผลว่าเหตุใดนาย ว. ต้องการที่จะไปรับเด็กหญิง ป. ซึ่งได้ความจากคำเบิกความของจำเลยว่าเด็กหญิง ป. เป็นคนรักของนาย ว. กลับต้องปิดบังจำเลยและบอกกับจำเลยว่าจะไปกินเหล้า และเมื่อพบนาย ต. นาย ว. กลับชักชวนนาย ต. ให้ขับรถจักรยานยนต์ติดตามไปกินเหล้า ทั้ง ๆ ที่นาย ว. รู้อยู่แล้วว่าไม่ได้ไปกินเหล้าตามที่ชักชวน อีกทั้งปรากฏจากคำให้การในชั้นสอบสวนของผู้เสียหายที่ 2 ว่า จุดที่จำเลย นาย ว. และนาย ต. ไปรับผู้เสียหายที่ 2 เด็กหญิง ป. และเด็กหญิง ม. คือบริเวณหน้าบ้านของเด็กหญิง ป. มีโซ่หน้าวัด โดยผู้เสียหายที่ 2 ได้ชี้ยืนยันจุดเกิดเหตุดังกล่าวไว้ เชื่อว่าเป็นไปดังที่ผู้เสียหายที่ 2 ให้การไว้ นาย ว. เป็นคนรักของเด็กหญิง ป. ย่อมรู้จักเส้นทางไปที่บ้านของเด็กหญิง ป. ดีกว่าจำเลย แสดงให้เห็นว่าจำเลยรู้เห็นเป็นใจกับพวกที่ไปด้วยกัน จำเลยและนาย ว. มีเจตนาที่จะไปรับเด็กหญิง ป. เด็กหญิง ม. และผู้เสียหายที่ 2 มาตั้งแต่แรก และได้มีการชักชวนนาย ต. ให้ขับรถจักรยานยนต์ตามมาอีกคันเพื่อรับผู้เสียหายที่ 2 กับพวกไปที่เกิดเหตุได้ทั้งหมดในคราวเดียวกัน แต่ตามทางนำสืบของโจทก์ได้ความเพียงว่า จำเลยกับพวกพาผู้เสียหายที่ 2 ไปยังที่เกิดเหตุซึ่งมีพวกของจำเลยรออยู่ภายในห้องนอนที่เกิดเหตุหลายคน แต่ข้อเท็จจริงไม่ได้ความว่าจำเลยคบคิดกับพวกที่จะกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 มาก่อนที่จำเลยจะเดินทางไปยังที่เกิดเหตุ และเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นก่อนที่พวกของจำเลยจะผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 ทั้งขณะพวกของจำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 ก็ไม่ปรากฏว่าจำเลยได้กระทำการอันใดให้เห็นว่ามีลักษณะเป็นตัวการร่วมกระทำความผิดด้วย และจำเลยไม่ได้ร่วมอยู่ในเหตุการณ์ในขณะที่พวกของจำเลยผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 ทั้งจำเลยไม่ได้ร่วมกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 ด้วย

พฤติการณ์ดังกล่าวยังไม่ได้ว่า จำเลยเป็นตัวละครกระทำความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี อันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิงแต่การที่จำเลยพาผู้เสียหายที่ 2 ไปให้พวกของจำเลยกระทำชำเรา และมีได้เข้าช่วยเหลือผู้เสียหายที่ 2 หรือห้ามปรามพวกของจำเลยเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในการที่พวกของจำเลยพลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันกระทำชำเรา ผู้เสียหายที่ 2 ก่อนกระทำความผิดจำเลยจึงเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดฐานกระทำชำเรา เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีอันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิง แม้ว่าโจทก์ฟ้องและมีคำขอท้ายฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานเป็นตัวการกระทำความผิด แต่เมื่อข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในการพิจารณาพยานหลักฐานโจทก์ฟังได้ว่าจำเลยเป็นเพียงผู้สนับสนุนการกระทำความผิดแตกต่างจากข้อเท็จจริงที่กล่าวในฟ้องก็ตาม แต่ข้อแตกต่างดังกล่าวนี้มีใช้ข้อสาระสำคัญและจำเลยมิได้หลงต่อสู้ ศาลย่อมลงโทษจำเลยฐานเป็นผู้สนับสนุนได้เพราะโทษเบากว่าความผิดฐานเป็นตัวการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และ 225 ไม่เป็นการพิพากษาเกินคำขอหรือที่มีได้กล่าวในฟ้องส่วนฎีกาของจำเลยประการอื่นไม่จำต้องวินิจฉัยอีกต่อไปเพราะไม่ทำให้ผลแห่งคดีเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 วินิจฉัยว่าจำเลยเป็นตัวละครกระทำความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี อันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิงมานั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของจำเลยฟังขึ้นบางส่วน อย่างไรก็ดีที่ศาลล่างทั้งสองใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษจำคุกจำเลยมานั้นหนักเกินไป ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขให้เหมาะสมกับพฤติการณ์แห่งคดี อนึ่ง ในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค 7 ได้มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 28 พฤษภาคม 2562 เป็นต้นไป โดยมาตรา 5 ให้ยกเลิกความในมาตรา 277 และให้ใช้ความใหม่แทน แต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงให้ใช้กฎหมายเดิมซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 3 พิพากษาแก้เป็นว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสี่ (เดิม) ประกอบมาตรา 86, 283 ทวิ วรรคสอง, 317 วรรคสาม ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำเลยอายุสิบแปดปีเศษแต่ยังไม่เกินยี่สิบปี ลดมาตราส่วนโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 ประกอบมาตรา 53 ฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี อันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิง และฐานร่วมกันพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร เป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี อันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิงซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 16 ปี 8 เดือน ฐานร่วมกันพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากผู้ปกครองเพื่อการอนาจาร จำคุก 2 ปี 6 เดือน รวมเป็นจำคุก 18 ปี 14 เดือน ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละหนึ่งในสี่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 13 ปี 16 เดือน 15 วัน นอกจากนี้ที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

สราวุธ ศิริภาณุรักษ์ · วัฒนา วิทยกุล · สุรพล เอี่ยมอธิคม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1366/2564>